

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Lederer s. r. o.**, se sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha 2, zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2228/DS/2016, JID: 86992/2016/KUUK/Piš, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 3. 2019, č. j. 15 A 116/2016 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2228/DS/2016, JID: 86992/2016/KUUK/Piš. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě (dále jen „magistrát“, nebo „správní orgán prvního stupně“), ze dne 9. 2. 2016, sp. zn. MM/OK/PD/30990/15/PR, jímž magistrát podle §

125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložil žalobkyni pokutu ve výši 300 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona spočívající v tom, že žalobkyně jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 uvedeného zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Skutek spočíval v tom, že „...dne 12. 5. 2015 v 8:53:00 hodin, v ulici Varšavská v Ústí nad Labem, blíže neustanovený řidič ve vozidle tovární značky Fiat, registrační značky 2AV 0722, se neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť zastavil a stál na křižovatce ve vzdálenosti kratší než 5m před hranicí křižovatky a 5 m za ní. Tím porušil ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona [§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu].“ Magistrát současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

[2] Krajský soud při posouzení věci předně vyhodnotil jako nedůvodnou námitku ohledně nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když dospěl k závěru, že magistrát řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobkyní bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání správního deliktu. Sdělení osoby řidiče žalobkyní (v obdobných řízeních opakovaně uváděného, zcela nekontaktního cizince) bylo soudem vyhodnoceno toliko jako obstrukce za účelem protahování a znesnadňování postupu ve správním řízení.

[3] K obecně formulované námitce týkající se nutnosti provedení ústního jednání krajský soud poukázal na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení. V nyní projednávané věci podle soudu nevyplyvá z obsahu spisu, že by bylo ústní jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka řízení nezbytné.

[4] Námitce ohledně pochybení správních orgánů, jež prováděly dokazování bez účasti žalobkyně, soud sice přisvědčil, nicméně shledal, že tato procesní vada nemohla mít vliv na zákonitost výsledného rozhodnutí. Žalobkyně měla totiž možnost se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými ve spisu na základě výzvy seznámit a vyjádřit se k nim, což však neučinila.

[5] K námitce nesrozumitelnosti a z toho plynoucí nezákonnosti výroku prvostupňového rozhodnutí způsobené tím, že byla žalobkyně současně uznána vinnou správním deliktem i přestupkem, krajský soud sdělil, že ta neodpovídá skutečnosti, dokonce je naprosto scestná.

[6] Pokud jde o namítané nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku, krajský soud dovodil, že ve výroku rozhodnutí byl správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Přisvědčil sice žalobkyni, že by bylo vhodné upřesnit, na křižovatce kterých ulic vozidlo stálo, nicméně absence tohoto údaje nemohla omezit její právo na obhajobu v této věci.

pokračování

[7] Krajský soud dále dospěl k závěru, že ani skutečnost, že magistrát ve výroku rozhodnutí pohříchu nekonkretizoval, jakým způsobem řidič vozidla porušil povinnosti stanovené v § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, nenechává prostor pro žádné pochybnosti, jestliže ze spisu, zejména z fotografií opatřených datem pořízení, je evidentní, že vozidlo zastavilo a stálo ve vzdálenosti kratší než 5 metrů za hranicí křižovatky. Požadavek žalobkyně, že obvinění řidiče z přestupku mělo předcházet měření konkrétní vzdálenosti předmětného vozidla od hranice křižovatky, vyhodnotil krajský soud jako nedůvodný, neboť po konfrontaci legální definice hranice křižovatky podle § 2 písm. x) zákona o silničním provozu a povinnosti stanovené v § 27 odst. 1 písm. d) téhož zákona s fotodokumentací obsaženou ve spise je zcela zřetelné, že motorové vozidlo bílé barvy, tov. zn. Fiat, reg. zn. 2AV 0722, opatřené na přední kapotě nápisem Lederer, s. r. o., parkovalo blíže než 5 metrů od hranice křižovatky.

[8] Krajský soud dále vyhodnotil jako nedůvodnou i námitku promlčení odpovědnosti za správní delikt. Předně poukázal na úpravu prekluze správních deliktů právnických osob podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, jež rozlišuje běh subjektivní lhůty, která činí dva roky ode dne, kdy se správní orgán o spáchání správního deliktu dozvěděl, a objektivní lhůty, která činí čtyři roky ode dne, kdy k jeho spáchání došlo. Za této situace není dle názoru soudu možné užít analogii k § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, podle kterého nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Vzhledem k tomu, že ke spáchání správního deliktu došlo dne 12. 5. 2015 a řízení o něm bylo zahájeno dne 29. 10. 2015, odpovědnost žalobkyně nezanikla. Soud neshledal důvodnou ani námitku legitimního očekávání žalobkyně, že řízení bude zastaveno s ohledem na metodiku Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5 (dále též jen „metodika“), neboť nelze legitimně očekávat, že bude správní orgán postupovat v rozporu se zákonem, bez ohledu na uvedenou nesprávnou metodiku.

[9] K obecné námitce protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla krajský soud odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupný na nalus.usoud.cz), který neshledal nesoulad dotčené právní úpravy s ústavním pořádkem.

[10] Konečně k námitce, že uložená sankce ve výši 300 Kč byla nezákonná, neboť v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu měla být pokuta uložena v rozmezí od 1500 Kč do 2500 Kč, krajský soud konstatoval, že určená částka odpovídala zákonným kritériím dle algoritmu pro stanovení výše určené částky obsaženého v § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, odvozujícího její výši od výše pokuty v blokovém řízení. Dle krajského soudu tak bylo možné pachatele sankcionovat pokutou do 2000 Kč bez stanovené dolní hranice peněžité sankce.“

[11] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost formálně z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti setrvala na své námitce ohledně nesrozumitelnosti výroku, kterým byla dle jejího názoru vyslovena vina za dva přestupky. Nesouhlasí

tak s posouzením své námitky jako „scestné“. Stěžovatelka namítá, že je výrok prvostupňového rozhodnutí koncipován tak, že v první větě správní orgán konkretizuje, co se stalo, uvádí, jakého se provozovatel vozidla dopustil přestupku a jakým jednáním (byť v souvislosti s tímto jednáním zmiňuje jednání řidiče). V další větě rekapituluje, že tím porušil určité právní ustanovení a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Dle stěžovatelky je nutné zdůraznit, že první věta výroku se vztahuje k jejímu závěti, tedy že (*žalobce*) „je vinen“. Druhá věta se vztahuje k větě první a z ničeho neplyne, že jen k její části. Stěžovatelka tak má za to, že z ničeho nelze usuzovat, že formulace „se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k)“, vztahuje k „*neznámému řidiči*“; naopak se jeví, že se vztahuje k předcházející větě, tedy ke stěžovateli. Stěžovatelka se tedy domnívá, že rozhodnutí je zmatečné, nesrozumitelné, a kdokoli jej může interpretovat tak, že se stěžovatelka nepřipustně jedním jednáním dopustila dvou přestupků.

[13] Stěžovatelka zopakovala také svoji námitku, že jí byla uložena pokuta v nezákonné výši. Soud dle jejího názoru směřuje pokutu, kterou je možno uložit v blokovém řízení a pokutu kterou lze uložit v „*plnohodnotném*“ řízení o přestupku. Zatímco blokovou pokutu lze uložit od 1 Kč do 2000 v Kč, pokutu ve správním řízení lze uložit v rozmezí 1500 Kč - 2500 Kč. Uložená pokuta ve výši 300 Kč je nezákonná, rozhodnutí je „nestabilní“ a může být kdykoli zrušeno např. v přezkumném řízení. Stěžovatelka je proto toho názoru, že byl dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí ex offio, neboť byl dán důvod k průlomů dispoziční zásady ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 94. Konkrétně se jedná o vadu výroku, v němž vůbec nebylo uvedeno právní ustanovení, dle kterého byla ukládána sankce, což dle jejího mínění způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[14] Stěžovatelka dále namítá nedostatečné vymezení místa protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí. To bylo správním orgánem uvedeno pouze označením ulice Varšavská v Ústí nad Labem. Z popisu místa ve výroku rozhodnutí se přitom nepodává ani to, že by vozidlo stálo v místě křižovatky, *nota bene* není určeno které. Stěžovatelka má za to, že si krajský soud protiřečí, když na jedné straně odkazuje na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle něhož nelze nedostatečný popis skutku ve výroku nahrazovat zohledněním jeho popisu v odůvodnění nebo v podkladech pro rozhodnutí, na straně druhé ale uvádí, že ačkoli vymezení místa ve výroku prvostupňového rozhodnutí nedává možnost přezkoumat, zda vozidlo stálo v křižovatce, lze to zjistit z fotografií obsažených ve spise. Navíc, jak sám krajský soud konstatoval, výrok rozhodnutí není bez vad ani ve zbytku, když správní orgán nekonkretizoval, jakým způsobem bylo porušeno ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Není tedy zřejmé, zda vozidlo mělo stát v křižovatce, nebo méně než 5 metrů za ní, nebo méně než 5 metrů před ní. Nelze proto přezkoumat konkrétní okolnosti případu, zejména, zda je stání v konkrétní křižovatce, příp. na konkrétní straně komunikace, vskutku zakázáno. Zejména místní úprava provozu na pozemních komunikacích může parkování v křižovatce upravovat odlišně od zákonné právní úpravy. Z popisu místa přitom nelze ani zjistit, zda se jednalo o křižovatku ve tvaru písmene T, ani případně na jaké straně vozovky této křižovatky vozidlo stálo. Ostatně, jak již stěžovatelka upozornila, na některých ze sedmi křižovatek v ulici Varšavská je možno stát

pokračování

i ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od hranice křižovatky. Krajský soud sám připouští, že jediný způsob, jak přezkoumat protiprávnost jednání, je z podkladů pro rozhodnutí, neboť výrok to neumožňuje.

[15] Stěžovatelka trvala i na své další námitce, že metodický pokyn Ministerstva dopravy zakládal její legitimní očekávání, že řízení bude zastaveno po jednom roce ode dne spáchání přestupku. Dle jejího názoru je nerozhodné, zda byl následně názor ministerstva aprobován soudy, nebo se soudy přiklonily k odlišnému výkladu práva. Pokud se totiž ministerstvo v metodice vyjádří tak, že se správní delikty provozovatele vozidla promlčují po roce, tak účastník řízení se na tuto metodiku spoléhá, a to i v případě, že se soudy s touto metodikou neztotožní. Dle stěžovatelky je podstatné, že v rozhodné době neexistoval jediný rozsudek Nejvyššího správního soudu, který by danou metodiku popíral. Dokonce i některé krajské soudy zastávaly právní názor shodný s názorem ministerstva.

[16] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[17] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry rozsudku krajského soudu a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[18] Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát obdržel dne 22. 5. 2015 od Městské policie Ústí nad Labem výzvu pro řidiče - oznámení o dopravním přestupku, z něhož plyne, že řidič motorového vozidla tovární značky Fiat, registrační značky 2AV 0722, se dne 12. 5. 2015 v 8:53 hodin v Ústí nad Labem v ulici Varšavská dopustil dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to stáním v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Přílohou oznámení byly 4 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Lustrací v Centrálním registru vozidel magistrát zjistil, že provozovatelem výše specifikovaného vozidla byla stěžovatelka. Správní orgán ji proto přípisem ze dne 7. 11. 2014 vyzval podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky 300 Kč. Současně byla poučena, že ve stejné lhůtě může sdělit totožnost řidiče předmětného vozidla. Na tuto výzvu stěžovatelka reagovala podáním ze dne 27. 7. 2015, v němž uvedla, že předmětné vozidlo řídil pan L. Y.. Ze sdělení Ministerstva vnitra bylo zjištěno, že údajný řidič byl z území České republiky vyhoštěn na dobu od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době není dle cizineckého informačního systému hlášen k pobytu. Magistrát předvolal oznámeného řidiče k podání vysvětlení podle § 60 zákona o přestupcích na den 6. 10. 2015; zásilka obsahující předvolání se však vrátila s poznámkou, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá zde označenou poštovní schránku. Záznamem učiněným do spisu magistrát dne 27. 10. 2015 přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a téhož dne vydal vůči stěžovatce příkaz č. j. MM/OK/PD/30990/2015/VoA. Proti tomuto příkazu podala stěžovatelka odpor. Výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 26. 11. 2015 byla stěžovatelka informována o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a byl jí stanoven termín k nahlédnutí do spisu. Dne 9. 2. 2016 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MM/OK/PD/30990/15/R, proti němuž

podala stěžovatelka odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím dne 1. 6. 2016.

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná. K námitkám uplatněným stěžovatelkou pak Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[20] Ohledně námítky, že je výrok napadeného rozhodnutí nesrozumitelný, pokud stěžovatelku viní ze spáchání dvou přestupků současně, Nejvyšší správní soud uvádí, že se plně ztotožňuje s krajským soudem, jenž ji vyhodnotil jako nedůvodnou. Stěžovatelka namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí může být interpretován tak, že je vinna spácháním přestupků podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a zároveň podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona; souběžné spáchání těchto přestupků jedním jednáním zákon vylučuje.

[21] Nejvyšší správní soud z prvostupňového rozhodnutí zjistil, že magistrát ve výroku rozhodnutí rozhodl tak, že je stěžovatelka vinna tím, že *„jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o provozu na pozemních komunikacích a tím se dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kdy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno Městskou policií Ústí nad Labem (...), dne 12. 05. 2015 v 08:53:00 hodin, v ulici Varšavská v Ústí nad Labem blíže neustanovený řidič ve vozidle tovární značky Fiat, registrační značky 2AV 0722 neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť zastavil a stál na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní. Tím porušil ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona [§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu].“*

[22] Z citovaného výroku prvostupňového rozhodnutí je podle Nejvyššího správního soudu jednoznačné, že stěžovatelka byla uznána vinnou pouze spácháním jediného správního deliktu, a to podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se *„(p)rávnícká nebo fyzická osoba (...) dopustí (...) tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“* V následující části výroku magistrát popsal zjištěné protiprávní jednání blíže neurčeného řidiče, za které stěžovatelka jakožto provozovatelka vozidla odpovídá (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu). Tento blíže nezjištěný řidič se porušením § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, dle kterého *„(ř)idič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru “T” na protější straně vyústějící pozemní komunikace“*, dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) stejného zákona. Dle tohoto ustanovení se *„(f)yzická osoba (...) dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona“*

pokračování

(podtrženo NSS). Výklad provedený stěžovatelkou, že se posledně uvedeného přestupku měla dopustit ona, jakožto provozovatelka vozidla, a nikoli blíže neurčený řidič, nelze dle zdejšího soudu z výroku rozhodnutí jakkoli dovodit. Tento závěr je evidentní již z formulace samotné skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, která stanoví, že se jej může dopustit toliko fyzická osoba. Stěžovatelka, jakožto právnická osoba, je pro spáchání přestupku podle dotčeného ustanovení nezpůsobilým subjektem. Kromě toho má Nejvyšší správní soud za to, že ani gramatickým, ani teleologickým výkladem namítané skutečnosti z výroku dovodit nelze, a námitku stěžovatelky je proto nutno posoudit jako zcela nedůvodnou a účelovou.

[23] Námitkou, již stěžovatelka brojí proti tomu, že jí byla uložena pokuta nižší, než bylo rozmezí stanovené zákonem, se Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat.

[24] Správní soudy jsou v souladu s § 2 s. ř. s. povolány k tomu, aby poskytovaly ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob. To znamená, že soudní kontrole není podrobena veškerá činnost (příp. veškerá pochybení) veřejné správy, ale pouze ta, která zasáhne do jejich veřejných subjektivních práv. Žalobce může být tedy s žalobou proti rozhodnutí správního orgánu úspěšný pouze tehdy, pokud v řízení tvrdí, že v důsledku nezákonnosti takového rozhodnutí bylo zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv. Zákon je v tomto jednoznačný: žalovat rozhodnutí správního orgánu může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Správní soudy tedy nechrání zákonnost (dodržování objektivního práva) jako takovou, ale zasahují pouze v případech, kdy porušení objektivního práva (nezákonnost) představuje rovněž porušení (veřejných) subjektivních práv osob (takto např. usnesení rozšířeného senátu z 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS, bod 34; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[25] Stěžovatelka namítá, že jí byla uložena pokuta nižší, než jí podle zákona uložena být mohla. Takováto (údajná) nezákonnost ji však již z podstaty věci nemohla jakkoli *zkrátit* na jejích veřejných subjektivních právech. Stěžovatelka sama tvrdí, že s ní správní orgány zacházely příznivěji, než by podle zákona (údajně) měly. Zjistěte nelze dovodit, že by jí svědčilo veřejné subjektivní právo být potrestána přísněji, než potrestána byla. Opačná situace by pochopitelně nastala, pokud by tvrdila, že ji správní orgán potrestal přísněji, než je podle zákona možné. K tvrzení stěžovatelky, že uložení nižší pokuty, než zákon umožňuje, ji vrhá do právní nejistoty, protože takové rozhodnutí může být v budoucnu zrušeno například v přezkumném řízení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve svém rozhodování nemůže předjímat další postup správních orgánů (např. eventuální zahájení přezkumného řízení) a na základě takových hypotetických úvah rozhodovat. Lze navíc poznamenat, že v případě, že by takové řízení skutečně proběhlo, stěžovatelka by pak (teoreticky) mohla dosáhnout toho, čeho se v kasační stížnosti dovolává, totiž uložení vyšší pokuty (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 63/2019 - 27). Pouze na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že není pravdou, že v napadeném rozhodnutí absentuje uvedení právní úpravy, na základě

které byla stěžovatelce vyměřena sankce, jestliže z výroku plyne, že ta byla uložena podle § 125f zákona o silničním provozu.

[26] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítá nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku, potažmo nesprávné posouzení této námitky krajským soudem, které je dle jejího názoru vnitřně rozporné.

[27] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že otázkou vymezení místa spáchání přestupku (správního deliktu) se zabýval již mnohokrát. Ustálená judikatura dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným, neboť slouží především k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Pokud správní orgán tyto náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, je k takové vadě soud povinen k námitce účastníka přihlídnout a správní rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Požadavek na dostatečnou specifikaci skutku ve výroku správního rozhodnutí není samoučelný, neboť je nezbytný pro to, aby nemohlo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu téhož jednání. Jak již uvedl také krajský soud, nedostatečný popis skutku ve výrokové části nelze nahrazovat přihlídnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS; nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42).

[28] V nyní projednávané věci bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí specifikováno místo spáchání přestupku názvem ulice Varšavská v Ústí nad Labem a dále uvedením, že se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání vozidla na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní. Se stěžovatelkou je nutno souhlasit v tom smyslu, že správní orgán blíže nespecifikoval dotčenou křižovatku, například určením křížených ulic, a neupřesnil, zda deliktní jednání spočívalo ve stání na křižovatce, nebo 5 m před ní nebo za ní. Nejvyšší správní soud má však v tomto konkrétním případě za to, že uvedené pochybení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[29] Soud předesílá, že i s přihlídnutím ke shora popsané judikatuře není nutné, aby byl skutek ve výroku rozhodnutí v podrobnostech vymezen maximálně možným způsobem. Měřítkem, jehož pomocí na kvalitu výroku prvoinstančního rozhodnutí nahlížel i krajský soud, je jeho nezaměnitelnost, a to z hlediska postižení za něj při správním trestání. Není sporu o tom, že neoprávněným jednáním podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je jak stání v křižovatce, tak i stání ve vzdálenosti menší než 5 metrů před nebo za ní. Byť Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že popis místa a způsobu spáchání tohoto

pokračování

deliktu by mohl být přesnější a podrobnější, považuje ho za dostatečně určitý za situace, kdy je dále upřesněn v odůvodnění daného rozhodnutí a přesné postavení dotčeného vozidla je zřejmé z fotodokumentace založené ve spisu. Nejvyšší správní soud má za to, že se nejedná o rozpor s výše uvedenou judikaturou, neboť účelem odůvodnění rozhodnutí je právě ozřejmit, proč správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl. K rozporu s uvedenou judikaturou by došlo pouze v případě, byl-li by nedostatečný popis skutku ve výrokové části nahrazen jeho popisem v odůvodnění rozhodnutí. O takový případ se však nejedná. Z napadeného rozhodnutí (z jeho výroku) je zcela zřejmé, že řidič specifikovaného vozidla stěžovatelky stál v určeném čase v blízkosti křižovatky, čímž porušil § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před a za hranicí křižovatky. Existence křižovatky, jakož i poloha vozidla, resp. jeho vzdálenost od hranice křižovatky, byla prokázána fotodokumentací založenou ve správním spisu; vozidlo stěžovatelky prokazatelně v uvedený čas stálo v blízkosti hranice křižovatky. Tyto skutečnosti jsou jasně seznatelné z kombinace záznamu policie o spáchání přestupku, kde byla zaznamenána adresa místa spáchání přestupku, a z pořízených fotografií, z nichž lze bez jakýchkoli pochybností určit přesné místo, kde vozidlo stálo, včetně toho, že se v daném místě nachází křižovatka, která není ve tvaru písm. T a stání v její blízkosti není povoleno ani dopravním značením. Lze uzavřít, že ačkoli mohl správní orgán konkrétněji specifikovat křižovatku v ulici Varšavská a místo stání vozidla, skutek, v němž je spatřován přestupek a potažmo správní delikt stěžovatelky, je ve výroku a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně popsán takovým způsobem, že jej nelze zaměnit s jiným jednáním a vyhovuje proto požadavkům plynoucím z výše citované judikatury. Námitka proto není důvodná.

[30] Stěžovatelka konečně namítala, že se spoléhala na metodiku ministerstva dopravy, podle níž měl být správní delikt promlčen po jednom roce ode dne jeho spáchání. Dle stěžovatelky je nerozhodné, že byly závěry uvedené v metodickém pokynu později prohlášeny za nesprávné. I nezákonný metodický pokyn vyvolává v účastnících legitimní očekávání, že bude podle něj postupováno. Stěžovatelka nicméně netvrdila a ani neprokázala, že by se na základě metodiky vytvořila správní praxe, na kterou by se spoléhala (pouhý poukaz na to, že tak rozhodovaly některé krajské soudy, není dostatečný). Pouze zavedená správní praxe jako ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán, může totiž vytvářet legitimní očekávání v adresátech správních úkonů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, č. 605/2005 Sb. NSS). Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou. Stěžovatelkou uvedená metodika ministerstva dopravy navíc byla v rozporu s právním předpisem, a jak je zřejmé i z projednávané věci, nebyla v praxi správními orgány ani vždy dodržována. Je však třeba poukázat i na to, že stěžovatelka žádným způsobem netvrdí, že by se s metodikou seznámila již před spácháním správního deliktu, nebo že v době páchání deliktu počítala i s možností jeho promlčení a na základě metodiky se rozhodla k jeho spáchání. Za této situace tak není možné soudní ochranu tvrzenému legitimnímu očekávání přiznat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 9 As 127/2017-44, nebo ze dne 27. 8. 2019, č. j. 8 As 271/2017-58).

[31] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti náleželo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. června 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu